

หรือผู้ถือหุ้น ให้ใช้บังคับแก่คู่สมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะของรัฐมนตรี และการถือหุ้นของรัฐมนตรีที่อยู่ในความครอบครองหรือดูแลของบุคคลอื่นไม่ว่าโดยทางใด ๆ ด้วย”

บทบัญญัติดังกล่าวยังคงหลักการเดิมตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญได้เคยวินิจฉัยไว้ในคำวินิจฉัยที่ ๙/๒๕๕๑ คำวินิจฉัยที่ ๕/๒๕๖๑ และคำวินิจฉัยที่ ๗/๒๕๖๒ สรุปได้ว่าเป็นบทบัญญัติที่มีเจตนารมณ์เพื่อเป็นหลักประกันในการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐมนตรีให้เป็นไปโดยสุจริตและคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมของประเทศเป็นสำคัญ รวมทั้งการมุ่งมั่นทำงานในตำแหน่งที่มีความสำคัญต่อการบริหารงานบ้านเมือง อันเป็นมาตรการหนึ่งของการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐเพื่อมิให้เกิดการกระทำที่เป็นการขัดกันแห่งผลประโยชน์ และเพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของรัฐมนตรีเป็นไปโดยสุจริตมิได้มีผลประโยชน์ทับซ้อนระหว่างการบริหารราชการแผ่นดินเพื่อประโยชน์สาธารณะกับการประกอบธุรกิจเพื่อประโยชน์ส่วนตัวและครอบครัว

ข้อเท็จจริงในคดีนี้ ผู้ถูกร้องได้รับการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๖๒ ก่อนที่ผู้ถูกร้องจะดำรงตำแหน่งดังกล่าวผู้ถูกร้องเป็นหุ้นส่วนประเภทไม่จำกัดความรับผิดและเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ตั้งแต่วันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๘ และเป็นกรรมการในบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ในปีเดียวกันต่อมาเมื่อมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ผู้ถูกร้องมีความประสงค์ที่จะเตรียมลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จึงตกลงที่จะโอนหุ้นในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ให้กับนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ และเมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ มีการจดทะเบียนเปลี่ยนแปลงห้างหุ้นส่วนต่อกรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ โดยผู้ถูกร้องออกจากห้างหุ้นส่วนประเภทไม่จำกัดความรับผิดและการเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการและได้ออนเงินลงทุนให้นายศุภวัฒน์ฯ เป็นจำนวนเงิน ๑๑๙,๔๙๙,๐๐๐.๐๐ บาท คิดเป็นร้อยละเก้าสิบเก้าของทุนทั้งหมดของห้างหุ้นส่วนและให้นายศุภวัฒน์ฯ เข้าเป็นหุ้นส่วนประเภทไม่จำกัดความรับผิดและหุ้นส่วนผู้จัดการ และรับโอนชำระเงินค่าเงินลงทุนจากนายศุภวัฒน์ฯ โดยนายศุภวัฒน์ฯ ได้โอนเงินชำระค่าเงินลงทุนให้แก่ผู้ถูกร้องจากบัญชีธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) ชื่อบัญชี นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เลขที่บัญชี ๒๒๓-๒-๕๘๘๔๗-๘ ไปยังบัญชีธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) ชื่อบัญชี นายศักดิ์สยาม ชิดชอบ เลขที่บัญชี ๔๐๑-๖-๐๑๔๓๒-๖ รวม ๓ งวด ได้แก่ งวดที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๖๐ จำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท งวดที่ ๒ เมื่อวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๖๐ จำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท และงวดที่ ๓ เมื่อวันที่

๕ มกราคม ๒๕๖๑ จำนวน ๔๙,๕๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท นอกจากนี้ ผู้ถูกร้องได้ลาออกจากการเป็นกรรมการในบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ในวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๒

ประเด็นที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่า การโอนหุ้นในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ของผู้ถูกร้องให้กับนายศุภวัฒน์ฯ ดังกล่าว เป็นการแสดงเจตนาหลงหรือนิติกรรมอำพราง เนื่องจากนายศุภวัฒน์ฯ ไม่ได้เป็นผู้มีรายได้เพียงพอต่อการชำระค่าหุ้นให้แก่ผู้ถูกร้อง สัญญาการโอนหุ้นฉบับลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๖๑ จึงเป็นโมฆะ หุ้นในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ยังคงเป็นของผู้ถูกร้องโดยมีนายศุภวัฒน์ฯ เป็นตัวแทนหรืออนามินีในการครอบครองดูแลหุ้น ผู้ถูกใช้ หรือผู้ได้รับมอบหมายจากผู้ถูกร้องให้ดำเนินการแทนเท่านั้น อันทำให้ผู้ถูกร้องเข้าไปเกี่ยวข้องข้องกับการบริหารจัดการหุ้นหรือกิจการของห้างหุ้นส่วนดังกล่าวได้ นั้น

พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีการชำระเงินค่าหุ้นของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ของนายศุภวัฒน์ฯ ให้กับผู้ถูกร้อง จากพยานหลักฐานบัญชีธนาคารของนายศุภวัฒน์ฯ เอกสารของบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุน อีสท์สปริง (ประเทศไทย) จำกัด หนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงของนายศุภวัฒน์ฯ ฉบับลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๖ และเอกสารประกอบ ปรากฏข้อเท็จจริงว่า

ข้อพิจารณาเกี่ยวกับเส้นทางการเงินที่นายศุภวัฒน์ฯ โอนเงินชำระค่าสิทธิลงหุ้นให้แก่ผู้ถูกร้อง จากบัญชีธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) ชื่อบัญชีนายศุภวัฒน์ฯ เลขที่บัญชี ๒๒๓-๒-๕๘๘๔๗-๘ ไปยังบัญชีธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) ชื่อบัญชีของผู้ถูกร้อง เลขที่บัญชี ๔๐๑-๖-๐๑๔๓๒-๖ รวม ๓ งวด ได้แก่ งวดที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๖๐ จำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท งวดที่ ๒ เมื่อวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๖๐ จำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท และงวดที่ ๓ เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๑ จำนวน ๔๙,๕๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท รวมทั้งสิ้น ๑๑๙,๕๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท นั้น พบว่า

งวดที่ ๑ มาจากการซื้อขายกองทุน TMB-T-ES-IPlus พบว่า เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๖๐ นายศุภวัฒน์ฯ ย้ายเงินกองทุนของตนเองจากบัญชี TMB-T-ES-DPlus จำนวน ๒๑,๐๘๐,๕๗๙.๙๗ บาท ไปซื้อกองทุน TMB-T-ES-IPlus และได้ซื้อกองทุน TMB-T-ES-IPlus เมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๖๐ จำนวน ๒๓,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท รวม ๒ รายการ เป็นเงินจำนวน ๔๔,๐๘๐,๕๗๙.๙๗ บาท เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ นายศุภวัฒน์ฯ ขายคืนกองทุน TMB-T-ES-IPlus จำนวนเงิน ๓๘,๔๐๒,๗๐๐.๐๐ บาท นำเงินชำระการซื้อหุ้นงวดที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๖๐ จำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท มิได้มีเส้นทางการเงินเกี่ยวข้องกับผู้ถูกร้องแต่อย่างใด

งวดที่ ๒ พบว่า เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๖๐ ผู้ถูกร้องโอนเงินออกจากบัญชีธนาคารธนชาต จำกัด (มหาชน) ของตนเองจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท เข้าบัญชีธนาคารธนชาต จำกัด (มหาชน) ของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด จำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท และในวันเดียวกัน บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด โอนเงินของบริษัท จำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท จากบัญชีธนาคารธนชาต จำกัด (มหาชน) ไปเข้าบัญชีธนาคารธนชาต จำกัด (มหาชน) ของนายสุภวัฒน์ฯ ต่อมาในวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๖๐ นายสุภวัฒน์ฯ โอนเงินไปซื้อกองทุน TMB-T-ES-DPlus จำนวน ๑๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท และซื้อกองทุน TMB-T-ES-IPlus จำนวน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท ในวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๖๐ นายสุภวัฒน์ฯ ขายคืนกองทุน TMB-T-ES-DPlus จำนวน ๑๕,๐๐๘,๙๓๔.๙๕ บาท และขายคืนกองทุน TMB-T-ES-IPlus จำนวน ๒๐,๐๑๔,๓๘๘.๓๖ บาท รวมเป็นเงินที่ขายคืนกองทุนทั้งสองแห่ง เป็นเงิน ๓๕,๐๒๓,๓๒๓.๓๑ บาท นายสุภวัฒน์ฯ นำไปชำระเงินงวดที่ ๒ ในวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๖๐ จำนวนเงิน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท โดยเข้าบัญชีธนาคารธนชาต จำกัด (มหาชน) สาขาบุรีรัมย์ของผู้ถูกร้อง โดยผู้ถูกร้องอ้างว่า ผู้ถูกร้องโอนเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท ชำระหนี้เงินกู้บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด

งวดที่ ๓ การชำระค่าซื้อหุ้นของนายสุภวัฒน์ฯ เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๑ จำนวน ๔๙,๕๐๐,๐๐๐ บาท มีแหล่งที่มาจากการขายกองทุน TMB-T-ES-IPlus เมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๖๑ จำนวน ๔๖,๕๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งนายสุภวัฒน์ฯ ซื้อกองทุนดังกล่าว เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๐ จำนวน ๕๖,๗๐๒,๖๘๐.๐๑ บาท โดยมีแหล่งที่มาของเงินซึ่งโอนจากห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น บัญชีเลขที่ ๔๐๑-๖-๐๕๑๓๐-๒ จำนวน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และจากบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด บัญชีเลขที่ ๔๐๑-๒-๐๒๘๐๙-๘ จำนวน ๓๖,๗๐๒,๖๘๐.๐๑ บาท

หนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงของนายสุภวัฒน์ฯ ฉบับลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๖ และฉบับลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๖๖ พร้อมทั้งเอกสารประกอบ ที่ชี้แจงต่อศาลรัฐธรรมนูญว่า เงินที่นำมาซื้อกองทุนรายการดังกล่าวมาจากเงินสดซึ่งได้จากการรับจ้างจัดหาเครื่องจักร อะไหล่ และซ่อมบำรุงเครื่องจักรให้กับห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น และรับจ้างตักหินให้โรงโม่หินของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) (จำกัด) ยกเว้นในส่วนของการซื้อกองทุน TMB-T-ES-IPlus เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๐ จำนวน ๕๖,๗๐๒,๖๘๐.๐๑ บาท เงินส่วนหนึ่งจำนวน ๓๖,๗๐๒,๖๘๐.๐๑ บาท มาจากเงินโอนของบัญชีธนาคารธนชาต จำกัด (มหาชน) ชื่อบัญชี บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด เลขที่บัญชี ๘๘๔-๒-๐๑๐๕๕-๘ (เดิมเลขที่บัญชี ๔๐๑-๒-๐๒๘๐๙-๘) จากการรับชำระหนี้เงินกู้ยืมจากบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ซึ่งมีความขัดแย้งกับเอกสารสำเนาการเงินของ

บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ในปี ๒๕๖๐ จากกรมพัฒนาธุรกิจการค้า ประกอบกับ คำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาของผู้ถูกร้องและเอกสารประกอบ และหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงของนายเอกราช ชิตชอบ ฉบับลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๖ โดยปรากฏว่า ในปี ๒๕๖๐ บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด มีการชำระหนี้เงินกู้ยืมให้แก่นายศุภวัฒน์ฯ เพียง ๑๗,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท แม้ว่า นายศุภวัฒน์ฯ จะชี้แจงตามบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นและเบิกความต่อศาลในชั้น การไต่สวนพยานบุคคลว่า ข้อเท็จจริงตามที่กล่าวอ้างในหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงสองฉบับของตนก่อนหน้านี้ เกิดจากความเข้าใจผิด เนื่องจากตอบด้วยความจำเพราะปกติตนจะซื้อกองทุนด้วยเงินสดเป็นหลัก กรณีดังกล่าวจึงเห็นได้ว่าคำชี้แจงของนายศุภวัฒน์ฯ มีลักษณะไม่ชัดเจนแน่นอน ไม่สอดคล้องกับยอดเงิน ตามความเป็นจริง จึงไม่น่าเชื่อว่าการโอนหุ้นในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น เป็นเงินของ นายศุภวัฒน์ฯ

กรณีการซื้อกองทุน TMB-T-ES-IPlus และ TMB-T-ES-DPlus เมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๖๐ จำนวนรวม ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท เมื่อพิจารณาเส้นทางการเงินระหว่างนายศุภวัฒน์ฯ บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด และผู้ถูกร้อง แล้ว พบว่าเงินจำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท ที่นายศุภวัฒน์ฯ นำมาซื้อกองทุน เมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๖๐ เป็นเงินที่นายศุภวัฒน์ฯ ได้รับโอน เงินมาจากบัญชีของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๖๐ จำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท และในวันและเวลาที่ใกล้เคียงกันก่อนที่บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด จะโอนเงินให้แก่นายศุภวัฒน์ฯ บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ได้รับโอนเงินมาจาก บัญชีของผู้ถูกร้อง จำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท ในกรณีนี้ผู้ถูกร้องและนางสาวฐิติมา เกลาพิมาย ชี้แจงตามบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นว่าการโอนเงินจำนวนดังกล่าวจากบัญชีผู้ถูกร้อง ไปยังบัญชีบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด เป็นการชำระเงินกู้ยืมที่ผู้ถูกร้องเคยกู้ยืมของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ตามสัญญาฉบับลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๘ และผู้ถูกร้องเบิกความว่า ได้รับเงินกู้ยืมโดยโอนผ่านทางบัญชีธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) ดังกล่าวด้วย แต่จากการตรวจสอบ บัญชีธนาคารของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ในปี ๒๕๕๘ ตามสำเนารายการเคลื่อนไหว บัญชีธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) เลขที่บัญชี ๔๐๑-๒-๐๒๘๐๙-๘ ในวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๘ กลับไม่ปรากฏว่ามีเงินจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท โอนออกจากบัญชีดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตลอดทั้งปี ๒๕๕๘ บัญชีดังกล่าวมีเงินในบัญชีไม่ถึง ๔๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท ซึ่งแตกต่างจากการ ส่งมอบเงินกู้ยืมตามสัญญากู้ยืมเงินระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ตามสัญญาฉบับลงวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๙ จำนวน ๖๘,๕๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท และฉบับลงวันที่

๑๐ เมษายน ๒๕๖๐ จำนวน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท ซึ่งปรากฏรายการเคลื่อนไหวของบัญชีที่มีรายการโอนออกจากบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด จากบัญชีธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) เลขที่บัญชี ๔๐๑-๒-๐๒๘๐๙-๘ และเมื่อพิจารณาเอกสารประกอบคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาของผู้ถูกร้อง ที่นายเอกราช ชิดชอบ ให้ข้อมูลแก่ทนายความของผู้ถูกร้องเกี่ยวกับการกู้ยืมเงินระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ปรากฏข้อเท็จจริงว่าบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด มีการให้เงินกู้ยืมแก่ผู้ถูกร้องในปี ๒๕๕๙ จำนวน ๖๘,๕๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท และปี ๒๕๖๐ จำนวน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท เท่านั้น

นอกจากนี้ ในสัญญากู้ยืมเงินฉบับลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๘ ระบุวัตถุประสงค์การกู้ยืมเงินว่าเพื่อใช้เพิ่มทุนจดทะเบียนของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น แต่จากการตรวจสอบเอกสารของกรมพัฒนาธุรกิจการค้า การจดทะเบียนเพิ่มทุน จำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท ของผู้ถูกร้อง ระบุวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เกิดขึ้นก่อนการกู้ยืมเงินจำนวนดังกล่าว ซึ่งผู้ถูกร้องเบิกความต่อศาลว่าเป็นการทำสัญญากู้ยืมเงินย้อนหลัง และภายหลังผู้ถูกร้องได้ยื่นคำแถลงการณ์ปิดคดีว่าการเบิกความดังกล่าวเป็นการสำคัญผิดในข้อเท็จจริง เนื่องจากการกู้ยืมเงินดังกล่าวเป็นการนำไปเพิ่มทุนในวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๘ จำนวน ๕๔,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท โดยผู้ถูกร้องได้กู้ยืมเงินเพิ่มจากบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด จำนวน ๑๔,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท แต่ไม่ปรากฏว่าผู้ถูกร้องส่งเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับสัญญากู้ยืมเงิน และจากการตรวจสอบรายการความเคลื่อนไหวทางบัญชีของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ไม่ปรากฏว่ามีรายการที่เกี่ยวข้องกับรายการดังกล่าวแต่อย่างใด นอกจากนี้ กรณีการเพิ่มทุน จำนวน ๕๔,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท ดังกล่าว ผู้ถูกร้องเบิกความว่าเงินจำนวน ๑๔,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท เป็นเงินส่วนตัวจากการทำงาน และจากการตรวจสอบเอกสารของกรมพัฒนาธุรกิจการค้า ปรากฏใบสำคัญรับชำระเงินค่าหุ้น/เงินลงหุ้นของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ระบุว่าห้างหุ้นส่วนได้รับชำระเงินลงหุ้นจากผู้ถูกร้องโดยฝากเงินเข้าบัญชีธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) ชื่อบัญชีห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น เลขที่บัญชี ๔๐๑-๖-๐๕๑๓๐-๒ จำนวน ๕๔,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ ซึ่งข้อความตามเอกสารดังกล่าวขัดแย้งกับยอดเงินตามสำเนารายการเคลื่อนไหวของบัญชีดังกล่าวในวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ ที่ปรากฏยอดเงินโอนเข้าบัญชีเพียง ๔๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท จึงมีข้อพิรุธว่าเมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๘ ผู้ถูกร้องได้เพิ่มทุนในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น จริงหรือไม่ ดังนั้น แม้วารายการเคลื่อนไหวบัญชีธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) ของผู้ถูกร้อง เลขที่บัญชี ๔๐๑-๖-๐๑๔๓๒-๖ จะปรากฏว่ามีรายการเงินโอนเข้าบัญชีดังกล่าวในวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๘ จำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท แต่ไม่ปรากฏ

พยานหลักฐานที่น่าเชื่อได้ว่าเงินดังกล่าวมาจากการกู้ยืมเงินจากบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด คำชี้แจงดังกล่าวของผู้ถูกร้องจึงไม่อาจรับฟังได้

กรณีการโอนเงิน จำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท จากบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ให้แก่นายศุภวัฒน์ฯ ในวันและเวลาที่ใกล้เคียงกับที่บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด รับโอนเงินจากผู้ถูกร้อง จำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท นั้น เห็นว่า จากการที่ผู้ถูกร้อง นายศุภวัฒน์ฯ และนางสาวฐิติมาฯ ชี้แจงตามบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นว่าการโอนเงินดังกล่าวเป็นกรณีที่บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด คืนเงินสำรองจ่ายค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการจัดหาเครื่องจักร อุปกรณ์ อะไหล่ และการซ่อมบำรุงเครื่องจักร ตลอดจนการจัดเตรียมหินเข้ากระบวนการผลิตของโรงโม่ในรอบปี ๒๕๖๐ ให้แก่นายศุภวัฒน์ฯ โดยสาเหตุที่นายศุภวัฒน์ฯ เข้ามาสำรองจ่ายค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ให้แก่บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ผู้ถูกร้อง นายศุภวัฒน์ฯ นางสาวรวงสิริฯ และนางสาวฐิติมาฯ ชี้แจงตามบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นสอดคล้องกันว่า ในช่วงปี ๒๕๕๘ บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ขาดสภาพคล่องทางการเงิน เนื่องจากการทุจริตของพนักงานและผู้บริหารในช่วงเวลาก่อนหน้านี้ ผู้ถูกร้องจึงขอความช่วยเหลือจากนายศุภวัฒน์ฯ ให้ช่วยเป็นดำเนินการเรื่องเครื่องจักร การซ่อมบำรุงเครื่องจักร การผลิตหิน และเป็นผู้สำรองค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นทั้งหมดไปก่อน ตลอดจนกู้ยืมเงินสดหมุนเวียน ซึ่งนายศุภวัฒน์ฯ จะทยอยส่งมอบเงินสดหมุนเวียนให้กับบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด เป็นระยะ ต่อมาบริษัท ไม่สามารถนำเงินมาชำระคืนให้แก่นายศุภวัฒน์ฯ ได้ จึงเป็นที่มาของการทำสัญญากู้ยืมเงินจำนวนแปดครั้ง โดยเป็นการรวมยอดเงินสำรองจ่ายและเงินกู้ยืมเงินสดหมุนเวียน ในปี ๒๕๕๙ จำนวน ๓ สัญญา ในปี ๒๕๖๑ จำนวน ๓ สัญญา ในปี ๒๕๖๓ จำนวน ๑ สัญญา และในปี ๒๕๖๔ จำนวน ๑ สัญญา รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๔๕,๕๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท ทั้งนี้ การชี้แจงข้อเท็จจริงของบุคคลต่าง ๆ เกี่ยวกับการสำรองจ่ายดังกล่าวข้างต้นเกิดขึ้นภายหลังจากที่ผู้ถูกร้องได้มาตรวจพยานหลักฐานของศาลรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่ขัดแย้งกับหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงฉบับลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๖๖ ของนายศุภวัฒน์ฯ ที่กล่าวอ้างว่า ภายหลังจากการลงนามในสัญญากู้ยืมเงินนายศุภวัฒน์ฯ มิได้นำเงินทั้งหมดเข้าบัญชีของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด แต่จะเป็นการทยอยเบิกเป็นกรณีไป โดยจะนำเงินสดมาให้บริษัทกู้ยืมครั้งละประมาณ ๕ แสนบาท ถึง ๑ ล้านบาท เมื่อเงินกู้ใกล้จะเต็มวงเงินตามสัญญาแล้วจะมีการทำสัญญากู้ยืมเงินเพิ่มเติม จนเป็นที่มาของสัญญากู้ยืมเงินหลายฉบับที่มีการลงบันทึกการกู้ยืมเงินไว้ในงบการเงินของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ซึ่งการชำระเงินกู้ยืมบางครั้งเป็นการโอนผ่านทางธนาคาร แต่ส่วนมากเป็นการชำระคืนด้วยเงินสด

กรณีที่ผู้ถูกร้องกล่าวอ้างว่า บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ได้รับความเสียหายจากการทุจริตทำให้ขาดสภาพคล่องและต้องกู้ยืมเงินจากนายศุภวัฒน์ฯ แต่ข้อเท็จจริงจากสำเนาคำขอท้ายคำฟ้องต่าง ๆ ที่ผู้ถูกร้องกล่าวอ้างในบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นของตน ปรากฏค่าเสียหายรวมกันประมาณ ๑๒ ล้านบาท เท่านั้น โดยความเสียหายตามที่ถูกผู้ร้องกล่าวอ้างว่าเกิดจากการทุจริตของพนักงานบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ไม่สอดคล้องกับยอดเงินตามสัญญากู้ยืมเงินระหว่างบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด กับนายศุภวัฒน์ฯ ในปี ๒๕๕๙ จำนวน ๓ ฉบับ ซึ่งมีจำนวนเงินกู้ยืมมากถึง ๑๓๗,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท อีกทั้งเมื่อพิจารณาจากผลประกอบกิจการของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ตามที่ปรากฏในงบการเงินของบริษัท ระหว่างปี ๒๕๕๕ ถึงปี ๒๕๖๒ ส่วนมากบริษัทมีผลกำไร และช่วงระหว่างปี ๒๕๕๘ ถึงปี ๒๕๖๐ บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ได้ให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมเงินจำนวนสามครั้งรวมเป็นเงินกว่า ๑๒๘,๕๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท แม้ผู้ถูกร้องเบิกความว่าการทำสัญญากู้ยืมเงินระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด มีสาเหตุเนื่องจากผู้ถูกร้องไม่มั่นใจว่าจะจะมีการทุจริตภายในบริษัทอีกหรือไม่ จึงต้องการนำเงินในบัญชีของบริษัทออกมาไว้ที่ตน แต่ข้อกล่าวอ้างดังกล่าวขัดแย้งกับข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในสำเนารายการเคลื่อนไหวบัญชีธนาคารธนชาต จำกัด (มหาชน) ของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด เลขที่บัญชี ๔๐๑-๒-๐๒๘๐๙-๘ ที่ในระหว่างปี ๒๕๕๘ ถึงปี ๒๕๖๐ บริษัทมีการสะสมเงินไว้ในบัญชีจำนวนหลายสิบล้านบาทในระหว่างที่ผู้ถูกร้องยังมิได้กู้ยืมเงินเพื่อนำเงินออกจากบัญชีของบริษัท และยังปรากฏข้อเท็จจริงตามสำเนางบการเงินของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ในปี ๒๕๖๐ ประกอบกับคำเบิกความของผู้ถูกร้องว่า บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด มีการจัดซื้อเครื่องบินส่วนบุคคล CIRRUS SR 22T ราคา ๑๒ ล้านบาท แม้ว่าสภาพคล่องของบริษัทไม่ดีเท่าที่ควร แต่เนื่องจากเป็นความประสงค์ของผู้ถูกร้องในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจในบริษัทในการจัดซื้อเครื่องบินดังกล่าวเพื่อประโยชน์ในการดำเนินกิจกรรมทางการเมืองในขณะที่ผู้ถูกร้องเป็นเลขาธิการพรรคภูมิใจไทย นอกจากนี้ หากการโอนเงินของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ให้แก่นายศุภวัฒน์ฯ จำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท ในวันและเวลาที่ใกล้เคียงกับที่บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด รับโอนเงินจากผู้ถูกร้อง จำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท ไม่มีความสัมพันธ์กับเงินที่รับโอนจากผู้ถูกร้อง แต่เมื่อพิจารณาสำเนารายการเคลื่อนไหวบัญชีธนาคารธนชาต จำกัด (มหาชน) ของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด เลขที่บัญชี ๔๐๑-๒-๐๒๘๐๙-๘ ปรากฏว่าช่วงระยะเวลาก่อนที่ผู้ถูกร้องจะโอนเงินเข้าบัญชีบริษัท จำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท บริษัทมีเงินในบัญชีดังกล่าวประมาณ ๔๐ ถึง ๕๐ ล้านบาท ซึ่งเพียงพอต่อการคืนเงินสำรองจ่ายให้แก่นายศุภวัฒน์ฯ จำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท

จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องให้มีเงินของผู้ถูกร้องเข้ามาในบัญชีของบริษัทก่อนแต่อย่างใด และจากบันทึก ถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นของผู้ถูกร้อง นายศุภวัฒน์ฯ และนางสาวฐิติมาฯ ที่ยืนยัน ข้อเท็จจริงว่าบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด มีการคืนเงินสำรองจ่ายค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการจัดหาเครื่องจักร อุปกรณ์ อะไหล่ และการซ่อมบำรุงเครื่องจักร ตลอดจนการจัดเตรียมหิน เข้ากระบวนการผลิตของโรงโม่ในรอบปี ๒๕๖๐ ให้แก่นายศุภวัฒน์ฯ แล้ว กลับไม่มีเอกสารฉบับใด ที่แสดงให้เห็นว่านายศุภวัฒน์ฯ เป็นผู้ชำระเงินให้กับคู่ค้าต่าง ๆ ของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด รวมทั้งไม่ปรากฏหลักฐานใบสำคัญจ่ายเงินหรือใบรับวางบิลที่เกี่ยวข้อง แต่มีเพียงเอกสาร สรุปรายการผู้รับจ้างและรายงานการชั่งน้ำหนักหินของโรงโม่หินซึ่งเป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นภายในบริษัท เท่านั้น ประกอบกับนายศุภวัฒน์ฯ และนางสาวฐิติมาฯ เบิกความว่าการที่หลักฐานการสำรองจ่ายค่าใช้จ่าย ต่าง ๆ ไม่ปรากฏชื่อนายศุภวัฒน์ฯ เนื่องจากเป็นวิธีการทำธุรกิจของนายศุภวัฒน์ฯ โดยหาบุคคลอื่นมา รับรายได้เพื่อจัดการภาษีแทน ดังนั้น ข้อกล่าวอ้างดังกล่าวจึงไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะรับฟังได้

กรณีการซื้อกองทุน TMB-T-ES-IPlus เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๐ จำนวน ๕๖,๗๐๒,๖๘๐.๐๑ บาท นั้น เมื่อพิจารณาจากพยานหลักฐานจากสถาบันทางการเงินต่าง ๆ พบว่าเงินที่นายศุภวัฒน์ฯ นำมาซื้อกองทุนดังกล่าวเป็นเงินซึ่งโอนมาจากบัญชีธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) ชื่อบัญชี ห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น เลขที่บัญชี ๔๐๑-๖-๐๕๑๓๐-๒ จำนวน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท มีผู้ถูกร้องในฐานะหุ้นส่วนผู้จัดการเป็นผู้นำฝากเงิน และโอนมาจากบัญชีธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) ชื่อบัญชี บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด เลขที่บัญชี ๔๐๑-๒-๐๒๘๐๙-๘ จำนวน ๓๖,๗๐๒,๖๘๐.๐๑ บาท มีผู้ถูกร้องในฐานะกรรมการบริษัทเป็นผู้นำฝากเงิน โดยเงินที่โอนมาจากบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด นี้ ผู้ถูกร้อง นายศุภวัฒน์ฯ และนางสาวฐิติมาฯ ชี้แจงตามบันทึก ถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นว่าการโอนเงินดังกล่าวเป็นกรณีที่บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด คืนเงินสำรองจ่ายค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการจัดหาเครื่องจักร อุปกรณ์ อะไหล่ และการซ่อม บำรุงเครื่องจักร ตลอดจนการจัดเตรียมหินเข้ากระบวนการผลิตของโรงโม่ในรอบปี ๒๕๖๐ ให้แก่นายศุภวัฒน์ฯ และในส่วนของเงินที่โอนมาจากห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น นายศุภวัฒน์ฯ และนางสาวอัญชลี ปรุธรรมย์ ชี้แจงตามบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นว่าการโอนเงิน ดังกล่าวเป็นกรณีที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น คืนเงินสำรองจ่ายค่าใช้จ่ายในกิจการ ของห้างหุ้นส่วนในปี ๒๕๖๐ ให้แก่นายศุภวัฒน์ฯ แต่การชี้แจงข้อเท็จจริงของบุคคลต่าง ๆ เกี่ยวกับการสำรองจ่ายดังกล่าวข้างต้นเกิดขึ้นภายหลังจากผู้ถูกร้องได้มาตรวจพยานหลักฐานของ ศาลรัฐธรรมนูญ มีความขัดแย้งกับข้อเท็จจริงที่นายศุภวัฒน์ฯ ชี้แจงต่อศาลรัฐธรรมนูญตามหนังสือชี้แจง

ข้อเท็จจริง ฉบับลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๖ และฉบับลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๖๖ พร้อมทั้งเอกสารประกอบว่าเงินที่นายศุภวัฒน์ฯ นำมาซื้อกองทุนรายการดังกล่าวส่วนหนึ่ง จำนวน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท มาจากเงินสดซึ่งได้จากการรับจ้างให้กับห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น และบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด และอีกส่วนหนึ่ง จำนวน ๓๖,๗๐๒,๖๘๐.๐๑ บาท มาจากการรับโอนเงินผ่านบัญชีธนาคารของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด จากการรับชำระหนี้เงินกู้ยืมในปี ๒๕๖๐ นอกจากนี้ ในส่วนของการชำระเงินสำรองจ่ายของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๐ จำนวน ๓๖,๗๐๒,๖๘๐.๐๑ บาท กรณีมีข้อพิรุทธหลายประการเช่นเดียวกับกรณีการชำระเงินสำรองจ่ายเมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๖๐ จำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท ไม่ว่าจะ เป็นข้อเท็จจริงที่ขัดแย้งกันระหว่างการทำสัญญากู้ยืมเงินและการสำรองค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ระหว่าง นายศุภวัฒน์ฯ และบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด หรือข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่ไม่สอดคล้องกับ ข้อกล่าวอ้างว่าบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ที่ว่าขาดสภาพคล่องทางการเงิน ไม่ว่าจะ เป็น จำนวนเงินความเสียหายที่เกิดจากการทุจริตในบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ที่ไม่สอดคล้อง กับยอดเงินตามสัญญากู้ยืมเงินจากนายศุภวัฒน์ฯ ในปี ๒๕๕๙ หรือผลประกอบกิจการของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ในระหว่างปี ๒๕๕๘ ถึงปี ๒๕๖๒ ที่ส่วนมากมีผลกำไรหรือ กรณีระหว่างปี ๒๕๕๘ ถึงปี ๒๕๖๐ บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด มีการให้เงินกู้ยืมแก่ ผู้ถูกร้อง หรือการจัดซื้อเครื่องบินส่วนบุคคล CIRRUS SR 22T ราคา ๑๒ ล้านบาท ในปี ๒๕๖๐ ประกอบกับสำเนาคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ที่ผู้ถูกร้องยื่นประกอบคำแถลงการณ์ปิดคดี ปรากฏความเสียหายเพียง ๑,๑๒๗,๐๐๐.๐๐ บาท โดยไม่ปรากฏพยานหลักฐานใดที่บ่งชี้ว่าห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ได้รับความเสียหายจากการทุจริตดังกล่าวจำนวนมาก อีกทั้งเมื่อพิจารณาจาก สำเนาการเงินของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ระหว่างปี ๒๕๕๘ ถึงปี ๒๕๖๒ ปรากฏ ข้อเท็จจริงว่า ผลการประกอบกิจการของห้างหุ้นส่วนมีผลกำไรโดยเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าสิบล้านบาท รายได้จาก การประกอบกิจการมีแนวโน้มที่เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง ไม่เคยประสบภาวะขาดทุนหรือขาดสภาพคล่อง ทางการเงิน และไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าห้างหุ้นส่วนมีการกู้ยืมเงินระยะยาวจากบุคคลใด มีแต่เป็นฝ่าย ที่ให้เงินกู้ยืมระยะยาวแก่ผู้ถูกร้อง หุ้นส่วนผู้จัดการของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น และเมื่อพิจารณابันทักถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นของนายศุภวัฒน์ฯ และนางสาวอัญชลิฯ ไม่ปรากฏว่ามีเอกสารฉบับใดที่แสดงให้เห็นว่านายศุภวัฒน์ฯ เป็นผู้ชำระเงินให้กับคู่ค้าต่าง ๆ ของ ห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ด้วย

จากข้อพิรุธหลายประการ ประกอบพยานหลักฐาน และพฤติการณ์แวดล้อม ย่อมมีความน่าเชื่อถือได้ว่าเงินที่นายศุภวัฒน์ฯ นำมาซื้อกองทุน TMB-T-ES-IPlus และ TMB-T-ES-DPlus เมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๖๐ จำนวนรวม ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท และกองทุน TMB-T-ES-IPlus เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๐ จำนวน ๕๖,๗๐๒,๖๘๐.๐๑ บาท มิได้เกิดจากธุรกรรมการกู้ยืมเงิน หรือการสำรองค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ตามที่ผู้ถูกร้องและพยานบุคคลต่าง ๆ กล่าวอ้าง ข้อกล่าวอ้างของผู้ถูกร้องและพยานบุคคลต่าง ๆ เป็นเพียงการกล่าวอ้างเพื่อให้เจือสมกับพยานหลักฐานของสถาบันทางการเงิน ที่ปรากฏความสัมพันธ์ของเส้นทางการเงินระหว่างผู้ถูกร้อง นายศุภวัฒน์ฯ บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด และห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ดังนั้น ข้อเท็จจริงที่ได้จากพฤติการณ์แวดล้อมที่เป็นพิรุธน่าสงสัยหลายประการ จึงมีน้ำหนักรับฟังได้ว่าเงินที่นายศุภวัฒน์ฯ นำมาชำระค่าเงินลงทุนให้แก่ผู้ถูกร้องเป็นเงินของผู้ถูกร้อง มิใช่เงินของนายศุภวัฒน์ฯ ตามที่ผู้ถูกร้องอ้างแต่อย่างใด

นอกจากนี้ ข้อเท็จจริงปรากฏว่าทรัพย์สินของนายศุภวัฒน์ฯ และครอบครัว หลายรายการ เป็นทรัพย์สินซึ่งได้มาในช่วงเวลาก่อนการซื้อหุ้นเป็นเวลานานหรือเกิดขึ้นภายหลังการซื้อขายหุ้นกับผู้ถูกร้องในปี ๒๕๖๑ รายการบัญชีเงินฝากและบัญชีกองทุนเปิดจำนวนมากของนายศุภวัฒน์ฯ มีความเคลื่อนไหวบัญชีในลักษณะที่มีเงินเข้าออกหลายครั้งแต่มิได้มีเงินฝากสุทธิจำนวนเป็นหลายพันล้านบาท ตามที่ผู้ถูกร้องหรือนายศุภวัฒน์ฯ กล่าวอ้าง อีกทั้งแม้จะปรากฏเอกสารหลักฐานว่า ครอบครัวของนายศุภวัฒน์ฯ มีรายได้จากการขายที่ดินเมื่อปี ๒๕๕๗ จำนวน ๑๒๙ ล้านบาท และมีการแสดงเอกสารหลักฐานอันแสดงถึงฐานะของนายศุภวัฒน์ฯ ก็ตาม แต่การขายที่ดินประกอบกับรายการทรัพย์สินดังกล่าวข้างต้นก็ไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจำนวนมากของนายศุภวัฒน์ฯ ในช่วงเวลาเดียวกัน

กรณีที่นายศุภวัฒน์ฯ กล่าวอ้างว่ามีรายได้จากการประกอบอาชีพรับจ้างจัดหาเครื่องจักรอะไหล่ และซ่อมบำรุงเครื่องจักรให้กับบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด และห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น รวมทั้งรับจ้างตักหินให้โรงโม่หินของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด มาตั้งแต่ปี ๒๕๓๘ และมีรายได้ต่อเดือนประมาณ ๒๐ ล้านบาท นั้น เห็นว่า จากเอกสารการยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของนายศุภวัฒน์ฯ ซึ่งเป็นเอกสารมหาชน ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ในระหว่างปีภาษี ๒๕๕๖ ถึง ๒๕๖๕ นายศุภวัฒน์ฯ มีรายได้ต่อปีเฉลี่ยไม่ถึงเกณฑ์ที่จะต้องเสียภาษีจากการเป็นลูกจ้างของบริษัท เอ เอ็น อาร์ เอ็นจิเนียริง จำกัด และบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด และไม่ปรากฏพยานหลักฐานใดที่แสดงให้เห็นว่านายศุภวัฒน์ฯ ประกอบธุรกิจกับบริษัท ศิลาชัย

บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด และห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น รวมทั้งไม่ปรากฏพยานหลักฐาน หรือรายการทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องหรือที่แสดงให้เห็นถึงการประกอบธุรกิจของนายศุภวัฒน์ฯ

กรณีที่นายศุภวัฒน์ฯ กล่าวอ้างว่าเหตุที่ต้องแจ้งว่าเป็นลูกจ้างของบริษัท เอ เอ็น อาร์ เอ็นจิเนียริ่ง จำกัด และบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด เพราะต้องการสิทธิประกันสังคมและ ไม่ต้องการรับภาระทางภาษีเงินได้ จึงกำหนดค่าตอบแทนเพียงเดือนละ ๙,๐๐๐ บาท แต่ข้อเท็จจริง ปรากฏว่าตั้งแต่เดือนเมษายน ๒๕๖๔ เป็นต้นมา บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด เพิ่มค่าตอบแทนรายเดือนให้แก่นายศุภวัฒน์ฯ เป็นจำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท ทั้งที่ช่วงเวลาดังกล่าว นายศุภวัฒน์ฯ ไม่มีตำแหน่งใด ๆ ในบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด แต่เข้าเป็นหุ้นส่วน และหุ้นส่วนผู้จัดการของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น แล้ว ซึ่งขัดกับคำเบิกความของ นายศุภวัฒน์ฯ ต่อศาลรัฐธรรมนูญว่า การจ่ายค่าตอบแทนเดือนละ ๙,๐๐๐ บาท และเพิ่มขึ้น เป็นเดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท ไม่มีการจ่ายเงินกันจริง แต่ต่อมากลับเบิกความว่าได้นำเงินดังกล่าว ไปจ่ายคืนเงินเรียบร้อยแล้ว ดังนั้น คำชี้แจงและคำเบิกความของนายศุภวัฒน์ฯ จึงเป็นพิรุธน่าสงสัย อันไม่อาจรับฟังได้ว่านายศุภวัฒน์ฯ เป็นผู้ที่มีความสามารถเพียงพอในการชำระค่าหุ้นให้แก่ผู้ถูกร้อง

นอกจากนี้ ข้อเท็จจริงปรากฏว่าที่ตั้งสำนักงานแห่งใหญ่ของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญ คอนสตรัคชั่น ได้เปลี่ยนแปลงจากบ้านเลขที่ ๓๐/๒ ตำบลอิสาน อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งเป็นเลขที่เดียวกับบ้านพักอาศัยของผู้ถูกร้อง ไปเป็นบ้านเลขที่ ๓๐/๑๗ ตำบลอิสาน อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ เมื่อวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๖๒ ซึ่งเกิดขึ้นก่อนวันที่ผู้ถูกร้องดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี เพียง ๒๓ วัน โดยสถานที่ทั้งสองแห่งล้วนตั้งอยู่ในบริเวณเดียวกันและอยู่ในที่ดินของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด

ประเด็นที่ผู้ร้องโต้แย้งว่า เอกสารใบวางบิลของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ที่ผู้ถูกร้องใช้ประกอบคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาของผู้ถูกร้องเพื่อยืนยันข้อเท็จจริงว่านายศุภวัฒน์ฯ ได้บริหาร กิจการด้วยตนเองโดยผู้ถูกร้องไม่เคยเข้ามาเกี่ยวข้องแต่อย่างใด น่าเชื่อว่ามีการจัดทำขึ้นมาย้อนหลัง นั้น เห็นว่า เมื่อตรวจสอบเอกสารหลักฐานดังกล่าวพบว่าที่อยู่ของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ตามใบวางบิลในระหว่างวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ ถึงวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๖๒ ระบุที่อยู่เป็น บ้านเลขที่ ๓๐/๑๗ หมู่ ๑๕ ตำบลอิสาน อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ทั้งที่ในช่วงเวลาดังกล่าว ห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ยังคงตั้งอยู่ ณ บ้านเลขที่ ๓๐/๒ ตำบลอิสาน อำเภอ เมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ เนื่องจากการจดทะเบียนเปลี่ยนแปลงที่ตั้งสำนักแห่งใหญ่ต่อกรมพัฒนา ธุรกิจการค้าเกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๖๒ โดยเป็นไปตามสัญญาของผู้เป็นหุ้นส่วนทุกคน

เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ แม้ว่านายศุภวัฒน์ฯ เบิกความว่ากรณีเปลี่ยนแปลงที่ตั้งสำนักงานแห่งใหญ่ในวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๖๒ เป็นการแจ้งจดทะเบียนในภายหลัง แต่เมื่อพิจารณาตามเอกสารใบวางบิลตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ เป็นต้นมา ช่วงเวลาดังกล่าวเกิดขึ้นก่อนวันที่ผู้เป็นหุ้นส่วนของห้างหุ้นส่วนตกลงกันให้เปลี่ยนแปลงที่อยู่ของห้างหุ้นส่วนนานถึง ๑ ปีเศษ ซึ่งเป็นการขัดกับปกติวิสัยของการดำเนินธุรกิจ กรณีเป็นข้อพิรุธน่าสงสัยว่าเอกสารใบวางบิลดังกล่าวมีการจัดทำขึ้นมาย้อนหลัง ข้อกล่าวอ้างของผู้ถูกร้องจึงไม่อาจรับฟังได้

กรณีภายหลังที่นายศุภวัฒน์ฯ เข้ามาเป็นหุ้นส่วนและหุ้นส่วนผู้จัดการของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น และได้กำหนดให้มีการจ่ายค่าตอบแทนให้แก่ตนเองดังเช่นที่ผู้ถูกร้องเคยกระทำ เมื่อครั้งยังเป็นหุ้นส่วนและหุ้นส่วนผู้จัดการของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น แต่หากเมื่อใด นายศุภวัฒน์ฯ ต้องการนำเงินของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น มาใช้จ่ายส่วนตัว นายศุภวัฒน์ฯ จะรวบรวมใบเสร็จรับเงินค่าน้ำมันมาตั้งเบิกทางระบบบัญชีเพื่อบันทึกเป็นค่าใช้จ่ายและรับเป็นเงินสดในแต่ละเดือน แต่จากการตรวจสอบหลักฐานการเบิกค่าน้ำมันของนายศุภวัฒน์ฯ ในช่วงเวลาภายหลังที่ผู้ถูกร้องโอนหุ้นให้แก่ นายศุภวัฒน์ฯ แล้ว ตามเอกสารประกอบบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นของนางสาวรวงสิริ ระกิติ และนางสาวอัญชลิฯ ปรากฏใบเสร็จรับเงินค่าน้ำมันจำนวน ๑๙ รายการ ที่ระบุเลขทะเบียนรถยนต์ของผู้ถูกร้อง จำนวน ๒ คัน และใบเสร็จรับเงินค่าน้ำมันในช่วงเวลาภายหลังที่ผู้ถูกร้องโอนหุ้นให้แก่ นายศุภวัฒน์ฯ ไปแล้วอีกจำนวนหนึ่งที่ระบุรายการว่า “ติดตามนาย” ประกอบเอกสารของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ที่ระบุทรัพย์สินของผู้ถูกร้องว่า มีรถยนต์ยี่ห้อ TOYOTA เลขทะเบียน กข ๘๙๙๙ บุรีรัมย์ ครอบครองเมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๖๒ และยี่ห้อ VOLKSWAGEN เลขทะเบียน ฮย ๔๙๙๗ กรุงเทพมหานคร ครอบครองเมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ ซึ่งนางสาวรวงสิริฯ และนางสาวอัญชลิฯ เบิกความว่า ตนไม่ทราบข้อเท็จจริงดังกล่าว ทั้งที่บุคคลทั้งสองมีหน้าที่ดูแลเรื่องการเงินและบัญชีของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น และเป็นผู้นำส่งหลักฐานการเบิกค่าน้ำมันของนายศุภวัฒน์ฯ เกษมสุทธิ ให้แก่ศาลรัฐธรรมนูญ กรณีดังกล่าวผู้ถูกร้องชี้แจงตามคำแถลงการณ์ปิดคดีว่า ตนไม่ทราบว่านายศุภวัฒน์ฯ เกษมสุทธิ เคยขอใบเสร็จรับเงินค่าน้ำมันจากพนักงานขับรถของตนหรือไม่ และไม่เคยได้รับเงินค่าน้ำมันจากห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น หรือเคยสั่งให้พนักงานขับรถนำใบเสร็จรับเงินค่าน้ำมันไปเบิกค่าใช้จ่ายกับห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น และเมื่อพิจารณาคำชี้แจงของนายศุภวัฒน์ฯ เกษมสุทธิ ที่ทราบดีว่าหากผู้ถูกร้องเข้าเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น เป็นธุรกิจต้องห้ามที่ผู้ถูกร้องไม่อาจเป็นเจ้าของได้ ดังนั้น โดยวิญญูชนทั่วไปแล้วย่อม

ไม่นำใบเสร็จรับเงินหรือเอกสารที่ปรากฏความเกี่ยวข้องหรือความสัมพันธ์กับผู้ถูกร้องซึ่งเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง มาใช้เบิกเงินกับห้างหุ้นส่วนที่เป็นธุรกิจต้องห้ามมิให้ผู้ถูกร้องเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้อง ทั้งทางตรงและทางอ้อม กรณีจึงเป็นข้อพิรุธน่าสงสัยว่าผู้ถูกร้องยังคงมีส่วนเกี่ยวข้องในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น

สำหรับข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการบริจาคมเงินของนายศุภวัฒน์ฯ ให้กับพรรคภูมิใจไทยในระหว่างที่ผู้ถูกร้องเป็นเลขาธิการพรรค นั้น จากเอกสารของพรรคภูมิใจไทย ปรากฏข้อเท็จจริงว่า นายศุภวัฒน์ฯ ได้บริจาคมเงิน ทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดให้แก่พรรคภูมิใจไทย โดยบริจาคมในนามส่วนตัว เป็นทรัพย์สินประเภทผลงานวิจัย มูลค่า ๒,๗๗๐,๐๐๐.๐๐ บาท ในปี ๒๕๖๒ และบริจาคมในนามของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น เป็นเงินจำนวน ๔,๘๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท ในปี ๒๕๖๒ และจำนวน ๖,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ ในปี ๒๕๖๕ ซึ่งช่วงระยะเวลาดังกล่าวเป็นช่วงระยะเวลาภายหลังที่ผู้ถูกร้องโอนหุ้นในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ให้แก่นายศุภวัฒน์ฯ ในปี ๒๕๖๑ แล้ว และไม่ปรากฏว่าช่วงเวลาก่อนการโอนหุ้นดังกล่าว นายศุภวัฒน์ฯ และห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น เคยบริจาคมเงิน ทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดให้แก่พรรคภูมิใจไทย หรือมีความเกี่ยวข้อง หรือมีความสัมพันธ์ใด ๆ กับพรรคภูมิใจไทยมาก่อน ประกอบกับนายศุภวัฒน์ฯ เบิกความว่าก่อนหน้านี้ ตนจะรับโอนหุ้นจากผู้ถูกร้อง ตนไม่เคยบริจาคมเงินให้กับพรรคภูมิใจไทย กรณีเป็นข้อพิรุธน่าสงสัยว่า นายศุภวัฒน์ฯ และห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ไม่เคยมีความเกี่ยวข้องหรือมีความสัมพันธ์ใด ๆ กับพรรคภูมิใจไทย แต่ช่วงเวลาภายหลังที่ผู้ถูกร้องโอนหุ้นให้แก่นายศุภวัฒน์ฯ แล้ว บุคคลทั้งสองกลับมีการบริจาคมเงินหรือทรัพย์สินให้พรรคการเมืองที่ผู้ถูกร้องมีตำแหน่งเป็นเลขาธิการพรรค

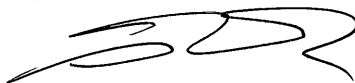
ข้อพิรุธที่น่าสงสัยหลายประการดังกล่าว ประกอบกับพฤติการณ์ทั้งปวงแห่งคดี จึงฟังได้ว่า นายศุภวัฒน์ฯ เป็นผู้ครอบครองหุ้นของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น และดูแลห้างหุ้นส่วนดังกล่าวแทนผู้ถูกร้องมาโดยตลอด การกระทำของผู้ถูกร้องจึงเป็นการคงไว้ซึ่งความเป็นหุ้นส่วนในห้างหุ้นส่วนเกินกว่าจำนวนที่กฎหมายบัญญัติ คือ พระราชบัญญัติการจัดการหุ้นส่วนและหุ้นของรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๓ โดยมาตรา ๔ (๑) ได้บัญญัติให้รัฐมนตรีต้องไม่เป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท หรือไม่คงไว้ซึ่งความเป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท เว้นแต่รัฐมนตรีเป็นหุ้นส่วนจำพวกจำกัดความรับผิดชอบได้ไม่เกินร้อยละห้าของทุนทั้งหมดของห้างหุ้นส่วนจำกัด ผู้ถูกร้องกระทำการอันเป็นการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๗ ประกอบพระราชบัญญัติการจัดการหุ้นส่วนและหุ้นของรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๔ (๑) ดังนั้น ความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องจึงสิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๕) ประกอบมาตรา ๑๘๗

ประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปมีว่า เมื่อวินิจฉัยว่าความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลง เฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๕) แล้ว ความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลง ตั้งแต่เมื่อใด

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๕) บัญญัติว่า “ความเป็นรัฐมนตรีสิ้นสุดลงเฉพาะตัว เมื่อ ... (๕) กระทำการอันเป็นการต้องห้ามตามมาตรา ๑๘๖ หรือมาตรา ๑๘๗” วรรคสาม บัญญัติว่า “ให้นำความในมาตรา ๘๒ มาใช้บังคับแก่การสิ้นสุดของความเป็นรัฐมนตรี ตาม (๒) (๔) หรือ (๕) หรือวรรคสอง โดยอนุโลม ... ” และมาตรา ๘๒ วรรคสอง บัญญัติว่า “เมื่อได้รับเรื่องไว้พิจารณา หากปรากฏเหตุอันควรสงสัยว่าสมาชิกผู้ถูกร้องมีกรณีตามที่ถูกร้อง ให้ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งให้สมาชิกผู้ถูกร้องหยุดปฏิบัติหน้าที่จนกว่าศาลรัฐธรรมนูญจะมีคำวินิจฉัย ... ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าสมาชิกภาพของสมาชิกผู้ถูกร้องสิ้นสุดลง ให้ผู้นั้นพ้นจากตำแหน่ง นับแต่วันที่หยุดปฏิบัติหน้าที่ แต่ไม่กระทบต่อกิจการที่ผู้นั้นได้กระทำไปก่อนพ้นจากตำแหน่ง” บทบัญญัติ ของรัฐธรรมนูญมาตราดังกล่าวเป็นบทบัญญัติว่าด้วยการพ้นจากตำแหน่งของรัฐมนตรีที่ถูกศาลรัฐธรรมนูญ มีคำสั่งให้หยุดปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งมีได้ให้อำนาจแก่ศาลรัฐธรรมนูญที่จะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น เมื่อข้อเท็จจริง ปรากฏว่า เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๖๖ ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งให้ผู้ถูกร้องหยุดปฏิบัติหน้าที่จนกว่า ศาลรัฐธรรมนูญจะมีคำวินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจึงต้องสั่งให้ผู้ถูกร้องพ้นจากตำแหน่งนับแต่วันที่ หยุดปฏิบัติหน้าที่นั้น ดังนั้น ความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องจึงสิ้นสุดลงตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ ประกอบมาตรา ๘๒ วรรคสอง นับแต่วันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๖๖ เป็นต้นไป

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า ความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงเฉพาะตัว ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๕) นับแต่วันที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งให้ผู้ถูกร้องหยุดปฏิบัติ หน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ ประกอบมาตรา ๘๒ วรรคสอง คือ วันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๖๖

(นายวรวิทย์ กังศศิเทียม)

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ